

PAKT

„Seš fakt připravená umřít? Nechci, abys nakonec vyměkla a zařadila zpátečku.“

Ellie se nad Loriinou otázkou zamyslela. Hleděla na ni v chatovacím okně. Promnula si oči. Zívla. Bylo pozdě. Měla by se začít balit, ale tohle ještě musí dotáhnout do konce. Je to prostě příliš důležitá konverzace, než aby ji utnula. Když pak rychle vyfukávala odpověď, cvakání kláves na jejím staříčkém notebooku znělo jako jektání zubů. „Nic tady nemám. Takže... proč ne? Stejně už jsem zatracená.“

„Myslím, že to bude úžasný. Umírání je ta nejdůvěrnější věc, co spolu můžou 2 lidi spáchat.“

Ellie se odmlčela. Nechávala na sebe ta slova působit. Lori to s nimi uměla. Byla mladší, ale působila hodně chytře. Mohla by se dostat na vysokou, ale ani si nepodala přihlášku. Měla jít dělat do reklamy. I ta nejšílenější myšlenka v jejím podání zněla uvěřitelně. Má pravdu? Je umírání ta nejdůvěrnější věc, co spolu můžou dva lidi dělat? Ellie si nebyla jistá. Znovu se pustila do psaní. „Ale než umřeme, uděláme to... no... však víš...“

„Předtím tě zprním. Budem se sát a lízat, píchat a prstit. Už jen při představě všech těchhle věcí se chci udělat. Jako panna neumřeš..!“

Copyright © Nicole Cushing, 2016

Published by arrangement with the author

Překlad (translation) © Milan Žáček, 2023

Obálka (jacket illustration) © Marcela Bolivar

Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Carcosa

Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2023

ISBN 978-80-88243-69-4

„Já panna nejsem. Jsem skoro tak stará, že bych mohla být tvoje máma.“ Zmáčkla ENTER a zamyslela se, co napíše dál. Něco šfavnatého a sexy a...

V okně vyskočila další odpověď od Lori a přerušila tok jejích myšlenek. „Jsi starší jenom o 13 let. Na to, abys byla moje máma, to je dost málo (ale tam, kde žiješ, to tak možná nemáte) ;) Jako jasně, panna nejsi. Mělas ptáka, ale ne kundičku. Seš kundipanna, kundičková panna. Takže tak. Neumřeš jako kundipanna.“

Ellie soustředila pohled na jediné slovo: „umřeš“. Bušilo jí srdce. Zatínaly se jí svaly na pažích. Zhluboka se nadechla, vstřebávala definitivnost takového pojmu. Jak o tom Lori mohla psát tak lehkovážně? Probíraly to už týdny. Teď se chystala převést teorii do praxe. Sbalí se. Odjede. A už se nevrátí.

„Já... asi tě miluju, Lori.“

Uplynulo deset vteřin. Dvacet. Třicet. Pak konečně naskočila odpověď. Nebyla taková, v jakou Ellie doufala.

„Já tě chci pomilovat. A chci s tebou umřít.“

Ellie cítila, jak brunátní v obličejí. Udělalo se jí špatně a cosi se v ní zlomilo. Když odepisovala, do kláves mlátila mnohem větší silou. „Sakra, proč taky nemůžeš napsat, že mě miluješ?“

„Proč je to pro tebe tak důležitý?“

„Protože pak budu vědět, že umírám pro lásku.“

„Umíráš ze stejného důvodu jako já. Abys utekla. Ty utíkáš z debilního manželství, na který jsi neměla nikdy přistou-

pit, a já utíkám před... no... řekněme to takhle: před jedním opravdu hrozným... chlapem. Před někým, kdo mě nikdy nepřestane mučit, pokud se nedostanu jednou provždy mimo jeho dosah. Takže o lásce to není. Nejsem krutá. Jenom... upřímná. Všechno ostatní je sebeklam.“

Ellie se v myšlenkách vrátila k uplynulým devatenácti letům s Jessem. Debilní manželství? Ano, pomyslela si. Lori má pravdu.

(Lori má *vždycky* pravdu, že? Je mnohem mladší než já, ale mnohem odvážnější v uskutečňování toho, o co jí jde. Lori ještě nebylo třicet, ale už se smířila se smrtí a udělala si pořádek ve své sexualitě. Ellie jí záviděla.)

Její manželství debilní opravdu bylo. Čirý sebeklam. Její matce se Jesse líbil a přesvědčovala ji, aby s ním chodila jednoduše proto, že je to chlap, a schůzky navíc stačily jako důvod se nalíčit a nějak učesat. Matce se nikdy nezdálo, že vypadá dostatečně žensky. Z jednoho rande se vyloupla dvě, z nich žádost o ruku a z ní svatba zároveň s dokončením střední školy. Všichni měli za to, že je těhotná, ale těhotná nebyla. To na tom všem bylo nejironičtější – všichni si šuškali, že musí být zbouchnutá, přičemž ve skutečnosti byla o svatební noci ještě panna.

I tak měla pocit, že dítě chce, kdysi. Ale souvisela s tím řada potíží. Když oslavila pětatřicítku, došli s Jessem k rozhodnutí, že vycouvají z nákladné léčby neplodnosti. Jesse se dal v kos-

tele na dobrovolnickou práci a nastoupil jako vedoucí nedělní školy. Ellie vysvětlil, že se k téhle funkci cítí povolán, aby zmírnil dopad faktu, že zůstanou bezdětní. Ji přivedl jako učitelku. Začala se účastnit setkání, která navštěvovaly všechny ostatní farnice. Byla jediná, jíž ještě nezsedly vlasy. Popíjely kávu, četly si z Bible a lamentovaly nad tím, kolik žen má v současné společnosti tetování.

Někdy se k nim v tomhle láteření přidávala, jen aby měla pocit, že mezi ně patří.

Ano, Ellie s Lori musela souhlasit. (Se sexy Lori v minišortkách. S Lori s obřími, mléčně bílými prsy vylévajícími se z fialového tílka. S Lori mladou a nespoutanou. S Lori Moudrou. S Lori Odvážnou.)

Lori Ellie znala líp, než Ellie znala sama sebe. Lori Ellie vyjevila, že se rozhodla zemřít proto, že jí smrt nabízí jediný zjevný únik ze života, který si sama nevytvořila, nýbrž který jí někdo vnutil.

Pak v chatovacím okně vyskočila další zpráva: „Jaké to je, vyjít konečně s barvou ven?“

Ellie nad touhle otázkou dlouze a usilovně přemýšlela. Ráda se dívala na hebké nohy, pevné zadky a velká prsa a ráda si představovala, co by s nimi mohla dělat. Nijak zvlášť jí nebralo, jak nad ní funí Jesse. V dnešní době se tyhle věci otevřeně probíraly v televizi. Rozhodně však nebyly vhodným konverzačním tématem v jižní Indianě, přinejmenším v okruhu známých, kterým říkala

kamarádky. Mimo skupiny a chatovací okna sociální sítě se s nimi proto nikdy nikomu nesvěřila.

Všechno to začalo takhle: jedné noci, jen tak z legrace, nafukala do vyhledávacího řádku sociální sítě slovo „sebevražda“ a čekala, co se stane. Po pouhých pětáctyřiceti minutách klikání na odkazy a různé skupiny objevila útočiště zvané „Partácká síť“. V popisku se psalo: „Ve dvou se na to lépe sáhne;).“ Požádala o přijetí a potěšilo ji, když jí byl umožněn přístup. Ocitla se na místě, kde si mohla najít parťáka na sebevraždu.

Po asi dvoudenním okounění se zde začala cítit dostatečně bezpečně na to, aby napsala vlastní příspěvek, a (nakonec) navíc prozradila, že ji přitahují ženy. Někteří mužští členové měli hulvátské poznámky a poslali jí nevyžádanou pornografii v domnění, že by se jí mohla zamlouvat. Děsilo ji pomyslení, že se takové fotografie vyskytují na stejném počítači, kde připravuje podklady pro výuku v nedělní škole. Po tomhle fiasku měla sto chutí odejít, ale dalšího dne se objevila Lori se soukromou zprávou. Lori jí napsala, že podle ní je moc hezká. Prý „taková jemná butchka...“ (Ellie musela chvíli googlit, než dešifrovala, co tím Lori nejspíš myslela.) „Já jsem bi,“ dodala Lori. „Budu tvoje kámoška. Než to skončíme, můžeme si trochu zašpásovat.“

Na fotce Lori vypadala mladě, ale ne příliš mladě. Napsala, že je jí čtyřiaadvacet. Zletilá. Kočka. Možná trošku při těle, ale mírná baculatost jen zdů-

razňovala její křivky. (A *jaké* křivky!) Ellie bodlo u srdce při pomyslení, že po smrti touží někdo tak mladý a rajcovní. Když si uvědomila, že ona sama takové ženě připadá přitažlivá, rozechvěla se vzrušením. Pak ji přepadly výčitky. Takové touhy byly něco odporného. Bůh by z ní byl zklamaný.

„Haló? Jsi tam ještě?“

Ellie se zapomněla. Zase jednou se zasnila, do vzpomínek na to, jak se seznámily. V chatovacím okně viděla Loriinu nezodpovězenou otázku: „Jaké to je, vyjít konečně s barvou ven?“

Znovu začala psát. „Kdo říkal, že jdu s barvou VEN? Tohle na veřejnost nevyjde. Není potřeba. Myslím, že jsme zajedno.“

Pauza.

„Přede mnou ses odhalila. A taky před ostatními ve skupině. To se nepočítá?“

To bylo něco jiného, pomyslela si Ellie. Přiznání na sociální síti neobnáší hovor s jinými lidmi. Pojí se s ním jenom psaní.

Už se chystala nafukat odpověď, když Lori do okna poslala další kus textu. „Uvědomuješ si, že to má nějaký důsledek, jo? Není to pro tebe jenom nějaká hra, že ne? Bavíme se o něčem... o něčem OPRAVDOVÝM. Šukání je něco jiného než řeči o sexu. Umírání je něco jiného než řeči o smrti. To, co spolu zatím děláme... ty telefonní hovory, sky-pování a tohle... jako jasně... to je fajn... ale chci se ujistit, že se na tebe můžu spolehnout, že do toho půjdeš. Je to pro mě důležité.“

„To ty se o tom bavíš, jako by šlo o návštěvu nehtového studia. Jak můžu naopak JÁ vědět, že tam budeš, až přijedu do Západní Virginie? Tys v podstatě ještě neuvážila, jak velké je to skok. Pořád o tom mluvíš, jako by to měl být nějaký akt připoutání.“

„To jenom proto, že jsem připravená. Už pěkně dlouho. Zabíla bych se už teď a tady, sama, kdyby mnou necloumala potřeba vyšukat ti napřed mozek z hlavy. Takže jo, se smrtí jsem srovnaná natolik, že o ní dokážu vtípkovat. Ty máš ale pořád bobky, co? Z toho mám obavu. Že nakonec vyměkneš a nedáš to.“

Takhle na tom teď byly: dvě ženy, které spolu sdílejí virtuální důvěrnosti a zároveň obě na pochybách, jestli ta druhá skuteční krok k důvěrnostem tělesným.

„Se mnou můžeš počítat. Zítra vyrazím na cestu. Teď už ale musím jít spát. Zítra budu v jednom kole. Před odjezdem toho musím ještě hodně stihnout.“

„PAC A PUSU.“

„Tobě taky.“

Ellie potom zavřela všechna okna a vypnula počítač. Vyčistila si zuby. Převlékla se do šortek a trička s krátkým rukávem. Zavrtala se vedle Jesseho, chrápajícího přes jeho celoobličejovou dýchací masku.

Na druhý den ráno si Ellie musela sbalit své kalhotové kostýmy. Kdyby to neudělala, Jesse by